

Arrest

nr. 69 471 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 5 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 mei 2009 als student een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in.

1.2. Op 26 augustus 2009 werd verzoeksters aanvraag ingewilligd en ontving zij een bijlage 8.

1.3. Op 14 september 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 25 juli 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 5 augustus 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [O. A.]

[...]

van Nederlandse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 19.05.2009 een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als student en verkreeg de bijlage 8 op 26.08.2009 en de E-kaart op 14.09.2009. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene totaal gewijzigd is.

Op 04.06.2011 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW sinds 1/3/11 als samenwonende (categorie 1). Gezien het gebrek aan voldoende bestaansmiddelen voldoet betrokkene niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als student overeenkomstig artikel 40 §4 3° van de wet van 15.12.1980.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene werd tewerkgesteld tussen 23/3/10 en 29/4/10. Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 29.04.2010 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig artikel 42bis §2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de datum dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer (artikel 42bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980).

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon categorie 1 als samenwonend persoon, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art.40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De Raad merkt op dat noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat, in het raam van een annulatieprocedure, nog nieuwe stukken kunnen worden voorgelegd ter terechtzitting. Het door verzoekster ter terechtzitting aan de Raad overgemaakte document dient daarom uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40 en 42quater van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Haar betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing motiveert dat de situatie van verzoekende partij “totaal gewijzigd is”. Ter ondersteuning van die bewering vermeldt zij dat verzoekende partij in de periode van 23 maart 2010 tot 29 april 2010 heeft gewerkt en dat zij vanaf 1 maart 2011 een leefloon geniet.

Verwerende partij vergeet dat een student mag werken voorzover dit de studies niet onmogelijk maakt. Verwerende partij toont niet aan dat de verrichte arbeid niet verenigbaar was met de studies. De kwalificatie van verzoekende partij als werknemer door verwerende partij is hierdoor irrelevant.

Verzoekende partij werd door het betrokken OCMW ingelicht dat zij recht had op een leefloon. Zij heeft daarom het leefloon aangevraagd op aanraden van het OCMW en niet omdat zij niet langer over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekende partij behoort immers tot het gezin van mevrouw [C. B.] van Nederlandse nationaliteit (zie stuk nr. 3) die met de heer [A. S.] gehuwd is die werkt als loketbediende (zie stuk nr. 3). Het gezin waartoe zij behoort beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekende partij ten laste te kunnen nemen.

Hiermee staat geenszins vast dat verzoekende partij bij gebrek aan een economische activiteit of bestaansmiddelen niet langer over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in het Rijk te verblijven. Zij is bereid tot de terugbetaling van het ontvangen leefloon ten einde hiervan het harde tegenbewijs te leveren.

Bovendien bevindt verzoekende partij zich in het derde verblijfsjaar en kan verwerende partij enkel een einde maken aan het verblijf indien verzoekende partij een familielid is van een economisch niet-actieve EU-burger én een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van België vormt én er elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie.

Ten eerste moet hierbij worden vastgesteld dat de heer [A. S.] werkt met andere woorden actief is waardoor niet aan de voorwaarden voor beëindiging van het verblijf voldaan is.

Ten tweede zijn er geen elementen voorhanden die er op wijzen dat er een schijnsituatie bestaat minstens toont verwerende partij niet aan dat deze bestaan of voldoende zijn om te kunnen spreken van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van België (art. 42quater van voormelde Wet van 15 december 1980). Er is zeker geen sprake van fraude.

Om voormelde redenen steunt de bestreden beslissing niet op deugdelijke motieven, Schending van de artikelen 40 en 42quater van voormelde Wet van 15 december 1980 en de motiveringsplicht.”

3.2. Verweerder repliceert dat verzoekster, overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, een verblijfsrecht in België heeft verkregen op basis van studies en dat de vaststelling dat zij OCMW-steun ontvangt voldoende is om te concluderen dat zij niet langer voldoet aan de vereisten die zijn opgenomen in voormelde wetbepaling. Hij wijst er verder op dat verzoekster niet betwist dat zij niet kan beschouwd worden als werknemer en dat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet niet voorziet in enige beperking om het verblijf van een burger van de Unie te beëindigen. Hij benadrukt dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing is met betrekking tot familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. Tevens werpt verweerder op dat verzoekster de voorwaarden van haar verblijf diende te kennen en dat zij bij haar aanvraag tot inschrijving diende te verklaren over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van het OCMW.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoeg-

zaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2. Voorts moet worden geduïd dat het niet ter discussie staat dat verzoekster tot een verblijf werd toegelaten als student, op basis van artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt daarnaast het volgende:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster sedert 1 maart 2011 gesteund wordt door het OCMW. Verweerder kon derhalve oordelen dat verzoekster niet langer voldeed aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten en dat zij een onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Door louter te beweren dat zij de betaalde steun wenst terug te betalen en door voor te houden dat zij deel uitmaakt van een gezin dat over voldoende bestaansmiddelen beschikt, hetgeen niet verenigbaar is met de vaststelling dat het OCMW haar een leefloon diende te verstrekken, weerlegt verzoekster de vaststellingen waarop verweerder zich baseerde om de bestreden beslissing te nemen niet. Ook door ter terechtzitting aan te geven dat zij zich op 6 september 2011 opnieuw als studente inschreef aan de Hogeschool-Universiteit Brussel weerlegt zij de deze vaststellingen niet.

Gelet op het feit dat verzoekster gedurende verschillende maanden een leefloon ontving is de stelling van verweerder dat verzoekster tevens niet kan beschouwd worden als een persoon die beschikt over voldoende bestaansmiddelen niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster betwist verder het feit dat zij geen werknemer is niet.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder artikel 40 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

3.3.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet betreft kan het volstaan erop te wijzen dat deze bepaling enkel van toepassing is op familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. Los van de vaststelling dat verzoekster haar verblijfsrecht niet verwierf als een familielid van een burger van de Unie, doch ingevolge haar voorgehouden studies, moet worden gesteld dat zij de Nederlandse nationaliteit heeft en dus niet kan beschouwd worden als

een vreemdeling die geen burger van de Unie is. Zij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK